

JONATHAN MERES

SVĚT PODLE NORMA

MŮŽE VYVOLAT PLYNATOST

**SVĚT PODLE
NORMA**

MŮŽE VYVOLAT PLYNATOST

SVĚT PODLE NORMA

MŮŽE VYVOLAT PLYNATOST

JONATHAN MERES

Přeložil Richard Podaný

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 Jonathan Meres

All rights reserved.

Z anglického originálu *The World of Norm: May Produce Gas*

(Published by Orchard Books, London, 2012)

přeložil © 2015 Richard Podaný

Redakce: Viktor Janiš

Jazyková korektura: Hana Musilová

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-364-8

Díky všem báječným lidem
z nakladatelství Orchard a obzvlášť Becky.

Pro Drew, která se
nemohla dočkat.

KAPITOLA 1

Že ho čeká den blbec, to Normovi došlo, když se probudil a zjistil, že může za globální oteplování.

„Cože?“ vyděsil se.

„Slyšels dobře,“ potvrdil to Normův táta a poprskal ho přes stůl kulometnou dávkou toustu a marmelády.

A měl svatou pravdu. Tedy v tom, že to Norm slyšel dobře. Jen si to potřeboval ověřit. „Tak za globální oteplování **můžu já?**“ prohlásil Norm, který byl v pohodě zvyklý na to, že může za le-daco – jenom ne za věci takových rozměrů.

Táta přikývl a znovu si ukousl z toustu.

„A to jako že za celý komplet?“ ujišťoval se Norm.

„To jsem netvrdil, Norme.“

Zvláštní, pomyslel si Norm. Protože on to pochopil tak, že **přesně** tohle jeho táta tvrdí. Že Norm a nikdo jiný než Norm bez cizí pomoci dovedl **celou** planetu na pokraj zkázy.

„Já jenom nechal na telce svítit světýlko od pohotovostního režimu, tati.“

„A nechal jsi ho tak celou noc.“

Norm pokrčil rameny. „Jedno blbý světýlko, tati. Z toho se nestřílí.“

„To **není** jenom světýlko, Norme.“

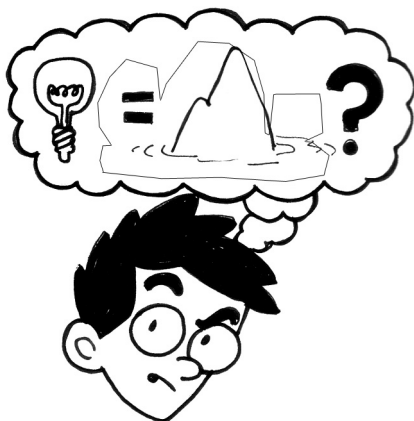
Norm se ušklíbl. „A co to teda je?“

„Je to vrcholek ledovce,“ vysvětloval táta. „A nejenom obrazně řečeno.“

Ledovce? řekl si Norm. Jakého poblbaného ledovce? A navíc nejenom obrazně řečeného ledovce? O čem to táta krucitrdlo mluví?

„Snažím se ti vysvětlit,“ pokračoval táta, „že jestli to takhle povedeš dál, tak žádné ledovce brzy **nebudou**.“

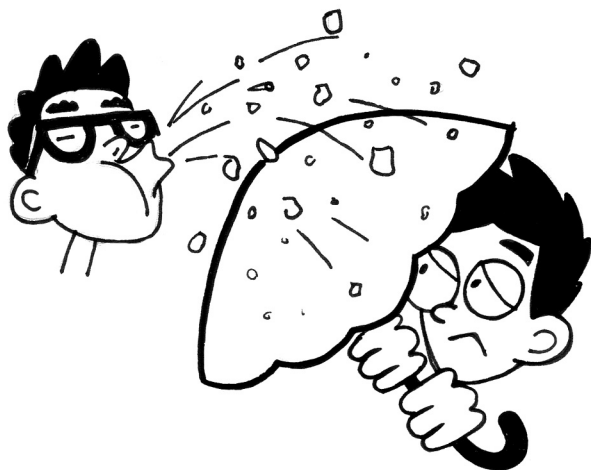
Norm se znovu zakřenil. Na hádanky nikdy moc nebyl. Ne, on hádanky přímo **nenávidí!** Hádanky jsou pro šprty. Jak souvisí to, že nevypnete telku úplně, a ledovce? A upřímně řečeno, koho to štve? Norma rozhodně ne. A hlavně ne takhle v sobotu po ránu.

„Mám ti to napsat tiskacími písmeny, Norme?“

„A co jako? **LEDOVEC?**“ zajímal se Norm.

„Je to plýtvání energií,“ vykládal táta a vyslal do okolí další kulometnou dávku toustu a marmelády.

Spíš plýtvání jídlem, krucitrdlo, pomyslel si Norm a začínal litovat, že si ke snídani nevzal deštník. Jak to, že táta smí mluvit s plnou pusou, když **jemu** se to pořád zakazuje?

„Když přístroje nepoužíváš, tak je **vypni!**“ kázal táta.
„**Šetři** energií, místo abys jí **plýtval!**“

„Mnojó,“ na to Norm.

„Kdepak, Normane, nesnaž se to odbýt nějakým **mnojó,**“ nedal se táta. „Slyšel jsi už přece o skleníkovém efektu, nebo ne?“

No páni inženýři, pomyslel si Norm. Už je to tady, tátovi fakt začalo strašit na cimbuří. Co zase krucitrdlo blbne s nějakým skleníkem? Vždyť oni ani žádný poblbaný skleník **nemají!**

„A o tom, jak se ty plyny hromadí nahoře v atmosféře,“ dodal jeho rodič.

Norm začínal mít dojem, že nějaké plyny se začínají hromadit mnohem blíž. A jestli hodně brzy nevyrazí na záchod, nejspíš dojde k hodně **citelnému** místnímu oteplování.

„A jak stoupá teplota, ha?“
dodal táta.

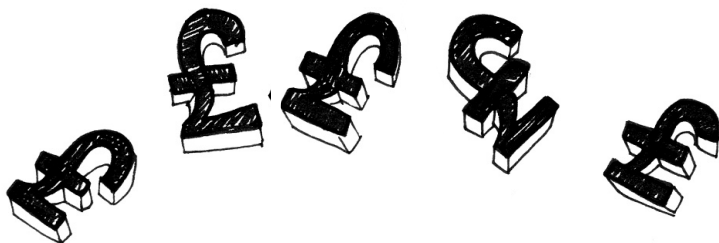
„Jo, ale to je dobře, ne?“ nad-
hodil Norm.

„Jak to propána myslíš, že to
je dobře, Normane?“

Chvilku si to promýšlel.
„Mno, když bude víc teplo, ne-
bude potřeba létat na dovole-
nou letadlem. Takže bude na
nebi míň letadel. A z nich míň
znečištění.“

Neměl ani páru, jestli je to, co
z něj právě vypadlo, pravda,
anebo ne. Ale znělo to docela
rozumně.

„O to tady nejde,“ čítil se táta.
„Jde o to, že bys měl vypínat přístroje,
když je nepoužíváš, protože to šetří **peníze!**“

Á-ha! pomyslel si Norm. Tak o tohle od začátku jde! Měl to hned pochopit. Kdepak ty pindy naší Mindy o globálním oteplování a zachraňování planety. Jde o **peníze!** Ostatně o ty jde poslední dobou pořád, kručitrdlo. To je tak nefér! Proč by měl trpět i Norm jenom proto, že si ten jeho natroublý rodič usmyslel, že se nechá vyrazit z práce?

„Pokud nezačneš myslet na to, že máš všechno vypínat, tak...“

Táta se zarazil v půlce věty.

„Tak já...“

Norm v jasných obrazech viděl, co se stane, jestli on sám hodně brzy nezapadne na záchod. Kromě toho se nějak obzvlášť neděsil toho, co by mu mohl táta provést. Vždycky sice vyhrožuje, ale pak nic neudělá. Klidně by mohl hrozit, že Norma přinutí nosit dívčí šatičky a že mu začne říkat Klárko. Stejně z toho nakonec nic nebude.

„Tak já...“

„Co, tati?“ zajímal se Norm.

Táta si vzdychl. „Něco mě napadne. No prostě, pamatuj si, že máš všechno vypínat. A hotovo!“

„Ale...“

„Žádné ale, Normane!“ vybafl táta a ta žilka na spánku mu zase načala pulzovat – spolehlivé znamení, že už je docela rozčilený. Ne že by si toho Norm všiml. Jenže i bez toho věděl, že nemá cenu se s ním dohadovat. Zrovna tak ho klidně může nechat, ať se vypovídá, a bude. Čím dřív s tím táta skončí, tím dřív bude Norm moct odejít. A to si pište, že Norm někam jít potřebuje! A stejně, co na tom, že podle něj může za globální oteplování. To přece není žádný konec světa, nemám pravdu?

Norm se tlumeně zachechtal.

„Co je tu tak k smíchu?“
chtěl vědět táta.

„Že to není konec světa,“
odpověděl Norm.

„Co není konec světa?“

„Když někomu dávaj
vinu za globální oteplo-
vání.“

Táta se na něj nepřítomně podíval.

„Kapišto?“ povídá Norm.

„Tohle není k smíchu, Norme. Prostě příště všechno vypínej, rozumíš?“

Norm si vzdychl.

„Rozumíš?“ zopakoval táta.

„Rozumím, tati.“

„A nezapomínej za sebou zavírat dveře.“

„Cco?“

„Od toho jsou!“

„Od **čeho** toho jsou co?“

„Dveře,“ vysvětlil znovu táta. „Nejsou od toho, aby byly otevřené. Jsou od toho, aby byly zavřené. K čemu by je člověk jinak měl?“

Norm doslova a do písmene neměl páru, o čem to jeho rodič mluví. Ne že by jindy měl **přesnější** představu, o čem mluví. Ale teď to bylo jako dívat se na film v cizím jazyce. **Bez titulků.**

„Dveře totiž pomáhají udržovat vevnitř teplo,“ pokračoval táta. „A tím šetří peníze! Když je budeš pořád nechávat otevřené, zrovna tak dobře by sis mohl zatápnout dvacetilibrovkami!“

Taky jeden způsob, jak si udělat teplíčko, pomyslel si Norm, vstal a vyrazil ke schodům.

„Kam jdeš?“ čítil se táta. „Ještě jsem neskončil.“

„Na záchod,“ odpověděl Norm, ani se neobtěžoval otočit.

„Splachujeme, jen když je to potřeba,“ povídá táta.

Jasně že to bude potřeba, pomyslel si Norm. Bude to krucitrdlo megapotřeba.

„Tím šetříme peníze! Totiž vodu!“ hulákal táta. „A zavři za sebou dveře!“

Ale bylo pozdě. Norm už byl pryč.

KAPITOLA 2

Norm trůnil na míse a četl si kolařský časák, když tu se ozvalo naléhavé klepání na dveře.

„Jsi tam ty, Normane?“ zeptal se tlumený hlas.

Tenhle hlas by Norm poznal kdykoli – i kdyby byl sebetlumenější. Je to Brian – a na Brianově hlasu je něco jedinečně protivného. Ale konců, ono je něco jedinečně protivného i na celém Brianovi.

Norm otočil stránku. Pámbu ví, co jeho prostřední brácha chce, ale prostě to bude muset počkat.

„Já vím, že to jseš ty, Normane!“ vybafl Brian a začínalo to znít čím dál tím nervózněji.

Norm si vzdychl. To člověk nemůže mít chvíličku klidu, pořád ho musí někdo otravovat? Copak chce tak moc? Nejspíš chce tak moc.

Ozvalo se další zaklepání na dveře, tentokrát hlasitější, vytrvalejší, a pokud to vůbec šlo, ještě naléhavější.

„Co tam vevnitř **děláš?**“

Tak a dost. Normova denní dávka trpělivosti zrovna došla.

„Co bys asi tak krucitrdlo řek, že dělám, ty zrůdičko mrňavá?“ vyjel na něj. „Co asi, když jsem na poblbaným hajzlíku?“

„Mluv slušně!“ ozval se jiný hlas – a tenhle byl blíž a jednoznačně *netlumený*.

Norm se rozhlédl a zjistil, že ve vaně leží Dave a za miniaturním horským hřebenem z bublinek mu je jen tak tak vidět hlava.

Tak tohle začíná být k smíchu, pomyslel si Norm. I když vlastně nezačíná, tohle už nějakou dobu **je** k smíchu. Je mu skoro třináct! To už člověk má nárok na trochu **soukromí**, nebo ne? A vlastně proč jenom soukromí, krucitrdlo, tohle je vážné porušení základních lidských práv.

„Co **ty** tady děláš?“

„Co bys asi tak tipoval?“ odsekl Dave.

„Že se koupeš,“ na to Norm.

„Tak proč se ptáš?“ povídá Dave.

Norm si vzdychl. To přece není *jeho chyba*, že v tomhle pitomém mrňavém baráčku mají jenom jeden záchod – a ten je v jedné místnosti s koupelnou. Ve starém domě měli záchod **zvlášť**. Takže tam šlo, aby se jeden člověk koupal a zároveň jiný jinde aby čural! Jenomže teď to krucitrdlo už jaksí nejde! To je jako žít v nějaký poblbaný době kamenný nebo co. Prakticky všichni, koho Norm zná, mají záchod a koupelnu zvlášť. Mikeyho rodiče mají dokonce *vlastní* koupelnu. A jeho pitomý dokonalý bratranec a dokonalé sestřenice, ti mají dokonce každý svoji koupelnu! To je tak nefér!

„Za půl minuty se počurám!“ řval Brian.

„To je dobře,“ ucedil Norm.

„Jseš tam moc dlouho!“

Moc dlouho? řekl si v duchu Norm. Odkdy je na tohle časový limit?

„Jak dlouho tam ještě budeš?“

„Jak dlouho bude potřeba,“ odsekl Norm přes zaťaté zuby.

„Tak si pospěš,“ naléhal Brian.

„Nebo co? Co s tím jako uděláš, Briane? Dáš mi pokutu?“

„C-co?“ nechápal Brian.

„Jasně, Briane. Někdo tě snad jmenoval záchodovým dozorcem?“

„Na mou duši, Norme, jestli mě tam nepustíš, fakt to řeknu mámě s tátou,“ prohlásil Brian.

„Na mou duši, Briane, mně je to fakt totálně putna!“ štěkl Norm a obrátil další stránku. „A sklapni. Rád bych si čet.“

„Já myslel, že tam...“

„Tys ještě nevysmah?“

„MAMI! TATI!“

„Normovi to moc trvá

na záchodě!!“

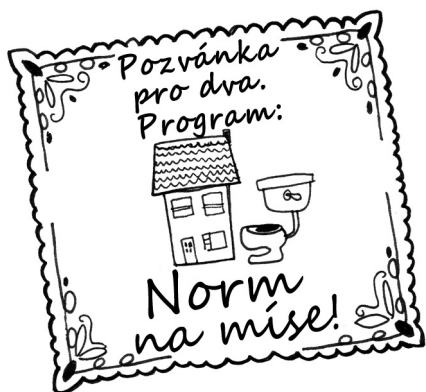
Najednou na schodech zaduněly kroky.

„Jak dlouho tam ještě hodláš trůnit, Normane?“ zeptala se máma.

Normovi už z toho začínala jít vážně hlava kolem. Proč jsou krucitrdlo všichni tak posedlí tím, jak dlouho zůstane na záchodě? To nemají nic lepšího na práci? Sám nemá ani páru, jak dlouho na tom poblbaném záchodě ještě bude! Když budou takhle jančit, tak asi krucitrdlo dost dlouho!

„Neslyšel jsi matku?“ přidal se táta. „Jak dlouho ti to ještě bude trvat?“

No potěš koště, pomyslel si Norm. Kdo všechno tam ještě je? Když už se tak rozjeli, proč sem krucitrdlo nesezvali všechny sousedy? A vlastně proč se držet tak při zemi? Mohli by sem pozvat celou ulici!

„Nezapomněl jsi, že jedeme do Ikey?“ zeptala se máma.

Cože? řekl si Norm. Do Ikey? V sobotu dopoledne? Když by měl jít k Mikeymu? Ani kdyby byl konec světa. I když tohle je horší než konec světa.

Konec světa ve srovnání

s tímhle vypadá jako piknik v parku. A vůbec, co zase v té Ikeji potřebujou? V domě už stejně není místo na nic dalšího. Přesně řečeno je narvaný k prasknutí.

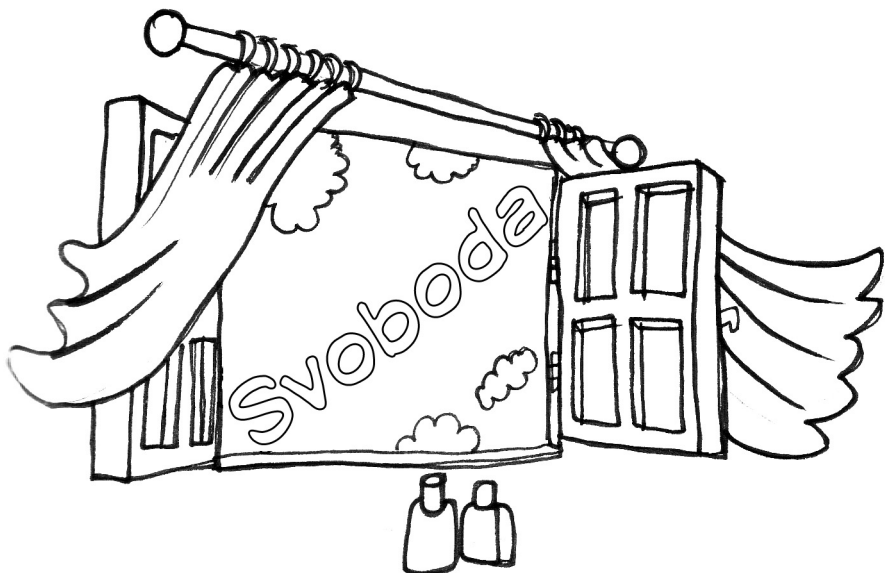
„Sssss! Normane!“ zasyčel Dave.

Norm se otočil a zjistil, že jeho mladší brácha se divně kření a zběsile ukazuje k oknu. No ale až takový smrádek tu být nemůže, nebo jo?

A najednou to Normovi docvaklo. Dave se nechystá sebou švihnout ze smrádku. Snaží se mu něco naznačit! Jasně, okno! Perfektní úniková cesta! Co, vlastně *jediná* úniková cesta! Na střechu garáže je to nizoučko, seskočit je hračka. A ze střechy garáže může sjet po okapové rouře a na kole bude sedět

dřív, než se někdo vzpamatuje. Vždyť zatím neřekl rodičům ani slovo. Nevědí jistě, jestli tu vůbec je.

„Varuju tě, Normane!“ prohlásil táta a jeho hlas zněl pořád pištivěji. „Okamžitě se ozvi! Jak dlouho tam ještě hodláš setrvávat?“

„On tady není!“ zaskučel Dave. „Tady jsem já!“

„Cože?“ řekl táta a povedlo se mu, aby to znělo tlumeně i zpitoměle *najednou*.

„Norman tady není, tati! Jsem tu já! Dave!“

„A kde je?“

„Nemám ponětí, tati!“ odpověděl Dave.

Norm se na něj usmál. Jenže neměl čas žasnout nad tím, proč jeho mladší bráška udělal to, co udělal. Norm

věděl jenom to, že jestli chce, aby mu to celé prošlo, musí sebou pořádně hodit.

Vstal. Dave okamžitě zmizel pod bublinkami. Netoužil vidět to, co Norm potřebuje udělat, o nic víc, než Norm potřeboval, aby **někdo** viděl, co dělá. A než se Dave zase vynořil nad hladinu, Norm už byl pryč.

KAPITOLA 3

„Ahoj **Normane**,“ ozval se až moc dobře známý hlas zpoza plotu, jen co Norm sklouzl po okapu dolů a doskočil na zem.

Norm se nemusel namáhat a otáčet se, aby zjistil, že to je Chelsea. A tak se nenamáhal.

„Pšššt!“ sykl a otevřel co nejtíši dveře garáže.

„No dobře, dobře,“ povídá Chelsea. „Nemusíš se hned štětít, **Normane**.“

Tahle věc Norma vždycky spolehlivě nakrkla – to, s jakým záměrným důrazem Chelsea pořád vyslovuje jeho

jméno, jako kdyby srandovnější jméno v životě neslyšela. Ještě štěstí, že tady vedle, u svého táty, bývá jenom o víkend. Kdyby se sem jednou nastěhovala natrvalo, asi by Norm musel začít vážně uvažovat o emigraci.

„Proč si tady vlastně hraješ na Mission Impossible?“

„Cože?“ zeptal se Norm a nasadil si přilbu.

„No, však víš, jak jsi vylez z okna a sjel dolů po okapu a tak. To je trochu jako James Bond, no ne?“

„Fakt nevím, jako co to je,“ odsekl Norm, „zato ti řeknu, co to stopro není. Není to absolutně nic, do čeho by ti něco bylo, krucitrdlo.“

„Alealealeale,“ protáhla Chelsea jízlivě.

Norm našpulil rty, ale neřekl nic. Teď není na nějakou zuřivou hádku s Chelsea vůbec vhodná chvíle. Teď je vhodná chvíle hopsnout na kolo a jet – a to tak rychle a tak nenápadně, jak to jenom půjde. A hlavně **dřív**, než ho zahlídnou rodiče! Jenže to není až taková brnkačka, když máte občasnou sousedku, která je shodou okolností ta **nejprotivnější** holka na celém tom poblbaném světě.

„No a ten požár je kde?“

„Mmf?“ nechápal Norm. „O čem to meleš?“

„Proč tak spěcháš?“ zjednodušila mu to.

Vzdychl si. „Který přesně části z **do toho ti nic není** jsi nerozuměla?“

Chelsea se usmála. „Já prostě jenom mám ráda přehled, co se děje, to je všechno, **Normane**. Nemusíš si hned dávat dolní končetinu do zátylku.“

„Cože?“ zjevil se Norm.

„Nemusíš si dávat nohu za krk.“

Norm si znovu vzdychl. „Když to teda **musíš** vědět, tak nejedu do Ikey.“

„A to jako znamená co, že *nejedeš* do Ikey?“ na to Chelsea. „Já zase nejedu do Číny.“

„Já to myslel jinak – jako že všichni **ostatní** jedou do Ikeje, ale já ne,“ vysvětlil Norm.

„Aha, už chápu,“ přikývla Chelsea. „Takže kam jedeš?“

„K Mikeymu,“ odpověděl Norm, vyvedl z garáže kolo a co nejtíšeji za sebou zavřel.

„Jo, tak k Mikeymu, hm?“ povídá Chelsea.

Norm nasedl.

„Jak se má?“

„Nemám ani páru,“ odpověděl Norm. „Ještě tam nejsem.“

„No, tak až se tam dostaneš...“ začala Chelsea.

„**Jestli** se tam někdy dostanu, krucitrdlo,“ ucedil Norm.

„...tak ho určitě pozdrav.“

Norm se zašklebil. Jasně že Mikeyho pozdraví. Proč by ho neměl zdravit? Jak může někdo říct takovou koninu?

„Jako myslím ode mě,“ dodala Chelsea, jako kdyby mu četla myšlenky.

„To jsem pochopil,“ povídá Norm.

„No a proč teda nejedeš do Ikey?“

„Protože nechci.“

„A proč nechceš?“

Norm pokrčil rameny.

„Prostě nechci.“

„Ano, já vím, ale proč nechceš,“ dorážela pořád Chelsea.

„Protože mám lepší věci na práci,“ odsekl Norm a zjistil, že mluvit tiše je pro něj čím dál tím těžší.

„Například?“

Norm se zhluboka nadechl. Ještě jedna pitomá otázka a fakt už vybuchne jako mina, krucitrdlo. Jenže pokud Chelsea ještě jednu otázku položila, Norm už ji neslyšel, protože v tom okamžiku mu v kalhotách začala buráct hlasitá rocková písnička.

„Haló?“ Norm to vzal, jak nejrychleji šlo, a v duchu si

sliboval, že to vyzvánění změní na něco tiššího. „Aha, to jsi ty, mami, ahoj.“

Chelsea se na něj velovýznamně usmála.

„Kde jsem? Eee, u Mikeyho, mami,“ řekl Norm. Zamračil se na Chelsea, jako že ať se opováží něco říct.

„Fakt, jo? Do Ikey?“ pronesl pak a ze všech sil se snažil, aby to znělo zklamaně.

„Promiň, mami, o tom jsem fakt neměl ani ponětí. Hrozně rád bych jel s váma.“

Potom chvilku poslouchal – a nato mu prudce klesla brada a na tváři se mu usadil výraz smrtelné hrůzy.

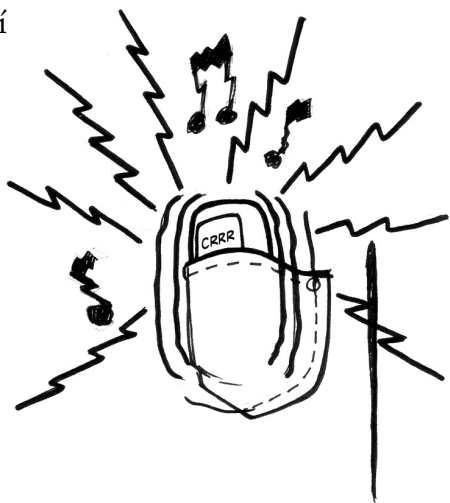
„Ne, ne, ne, to vážně není potřeba, abyste sem jezdili a vyzvedávali mě, mami! Fakt ne! To je dobrý!“

Norm zase chvíli poslouchal.

„Jo, je to škoda, mami. No co, tak prostě pojedu příště.“

Tak tohle se musí nějak rozseknout, a fofrem. Jestli tu bude ještě chvíli tvrdnout, rodiče ho zahlédnou, a pak by **doopravdy** jel do Ikey!

„Já už musím běžet, mami. Mikey mě volá. Tak se mějte, mami. Nashle.“

Norm ukončil hovor, strčil mobil zase do kalhot a šlápl do pedálů. Nemusel se namáhat a otáčet se, aby zjistil, že se na něj Chelsea tím svým patentovaným otravným způsobem usmívá. A tak se nenamáhal.

KAPITOLA 4

„Co že řek?“ žasl Mikey a jedno obočí mu vyletělo nahoru, až to vypadalo, jako když nějaká maličká chlupatá housenka dělá kliky.

„Že globální oteplování je moje vina,“ zopakoval Norm věčně.

„Fakt? Jako že celý?“ divil se Mikey.

Norm přikývl. „Nejspíš jo.“

„To je trochu přehnaný, nemyslíš?“

„Mi povídej.“

Mikey a Norm seděli vedle sebe v Mikeyho pokoji. Mikey si na Xboxu hrál FIFA. Norm visel na Mikeyho laptopu a prohlížel si na YouTube kolařská videa.

„Jak to?“ zajímal se Mikey.

„Jak to co?“

„Jak to, že můžeš za globální oteplování?“

„Jo tak tohle,“ pochopil Norm. „Copak vím? Plácal něco o tom, že nechávám rozsvíceno, a o ledovcích.“

„Hmm?“ mračil se Mikey.

„Přesně tak,“ rozvíjel to Norm. „Klidně by na mě moh mluvit belgicky.“

Mikey se na něj podíval, jako kdyby se nemohl rozmyslet, jestli mu na to něco řekne, anebo ne.

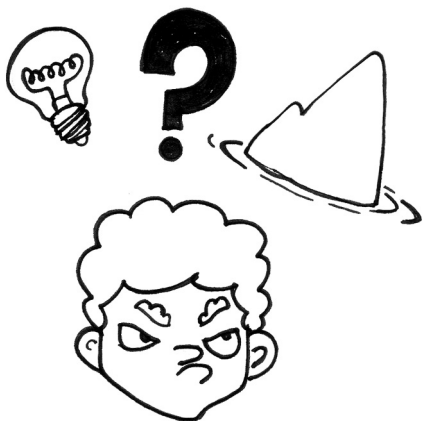
„Eee...“

„Co zas?“ zeptal se Norm.

„Víš, že žádná belgičtina neexistuje, že jo, Norme?“

„Co?“

„Víš, že některý Belgičani mluvěj francouzsky a ostatní vlámsky, že jo?“

„Jasně že vím,“ prohlásil Norm, i když bylo nad slunce jasné, že to neví, a i když mu to bylo totálně jedno. „Co si myslíš, Mikey? Že jsem nějakej tupoň nebo co?“

„Promiň,“ povídá Mikey. „Já věděl, že to nejspíš víš.“

„To je jedno,“ povídá Norm, který měl poměrně jasno, že Mikey věděl, že on to neví... ale byl příliš dobře vychovaný, než aby mu to říkal.

„Ale je to zajímavý, no ne?“

„Co jako?“

„To, že v Belgii nemaj žádněj takovej jazyk jako belgičtinu.“

Norm se na svého nejlepšího kámoše zadíval, jako kdyby mu zrovna oznámil, že v minulém životě byl tučňákem.

„Ty si vážně myslíš, že to je zajímavý, Mikey?“

„Jo, jasně,“ povídá Mikey. „Ty snad ne?“

„Je to jedna z těch *nejnudnějších* věcí, co jsem v životě slyšel,“ na to Norm.

„Vážně?“

„Nevážně,“ povídá Norm. „Spíš je to **přesně ta** nejnudnější věc, co jsem kdy slyšel.“

Mikey se rozesmál.

„Myslím to vážně!“ urazil se Norm. „A upřímně řečeno, Mikey, jestli si fakt myslíš, že **tohle** je zajímavý, tak bys měl asi zajít k doktorovi.“

Mikey se znovu zasmál.

„Mikey?“ povídá Norm.

„Co je?“ chtěl vědět Mickey.

„Sklapni pec!“

Mikey sklapl pec a příštích pár minut dál dělali to, co předtím – Mikey hrál FIFA a Norm si pouštěl kolařská videa. Nakonec ale Mikeyho zvědavost přemohla.

„A dál?“

„Co a dál?“

„Co se stalo?“

„Komu?“

„Tobě, za to globální oteplování.“

„Jak to myslíš?“

„Co s tím hodlá tvůj táta dělat?“

Norm pokrčil rameny. „Ne-
vím. Nejspíš nic.“

„Nic?“ podivil se Mikey.

„Jo, nejspíš nic,“ zopakoval Norm. „Znáš to, on vždycky **vyhrožuje**, že mě nějak potrestá. Ale nikdy to pak doopravdy neudělá. Jenom mluví.“

„Týýjo,“ řekl Mikey. „To naši vždycky ty pohružky zrealizují.“

„Fakt, jo?“ prohlásil Norm pochybovačně, protože si ani nedovedl představit, že by máma s tátou Mikeymu něčím třeba jenom **pohrozili** – natož aby to pak doopravdy udělali. Mikeyho rodiče jsou nejspíš dva nej-
hodnější lidi na světě. A rozhodně se **nemuseli**

